

Sygn. VPa 16/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Beata Łapińska

Sędziowie: SSO Mariola Mastalercz

SSR del. Urszula Sipińska-Sęk (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 12 czerwca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa A. S. i A. G.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W., C. Siedziba w W. i C. R. (...)

o odszkodowanie

na skutek apelacji powódek A. S. i A. G. od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku IV Wydziału Pracy z dnia 12 listopada 2013r.

sygn. IV P 75/13

1. prostuje z urzędu oczywistą omyłkę w komparycji wyroku Sądu Rejonowego Sądu Pracy w Radomsku z dnia 12 listopada 2013 roku w sprawie sygn. IVP 75/13 poprzez wpisanie dodatkowo jako pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.,

2. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że:

a) zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki A. S. tytułem odszkodowania kwotę 6.856, 53 (sześć tysięcy osiemset pięćdziesiąt sześć złotych 53/100),

b) zasądza od pozwanego C. R. (...) na rzecz

powódki A. G. tytułem odszkodowania kwotę 4.441,74

(cztery tysiące czterysta czterdzieści jeden złotych 74/100),

3. zasądza od pozwanego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz powódki A. S. kwotę 1.380,00 (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obydwie instancje,

4. zasądza od pozwanego C. R. (...) na rzecz powódki A. G. kwotę 705,00 (siedemset pięć) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu za obydwie instancje.

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 8 kwietnia 2013 roku A. S. domagała się od pozwanej C. Siedziba w W. przywrócenia do pracy na poprzednich warunkach w związku z dokonaniem przez pozwanego pracodawcę niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W pozwie z dnia 9 kwietnia 2013 roku A. G. domagała się od pozwanego Hipermarketu C. R. zmiany podstawy rozwiązania umowy o pracę z art. 52 § 1 k.p. na art. 55 § 1 k.p. oraz zasądzenia od pozwanego na rzecz powódki odszkodowania i kosztów postępowania według norm przepisanych.

Postanowieniem z dnia 19 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Radomsku – Sąd Pracy połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia sprawę z powództwa A. S. ze sprawą z powództwa A. G..

W odpowiedziach na pozew z dnia 20 czerwca 2013 roku pozwana C. Siedziba w W. i Hipermarketu C. R. wnosili o oddalenie powództw i zasądzenie od powódek zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Wyrokiem z dnia 12 listopada 2013 roku wydanym w sprawie sygn. akt IVP 75/13 Sąd Rejonowy w Radomsku oddalił powództwa oraz nie obciążał powódek obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka A. S. została zatrudniona w pozwanym Hipermarkecie C. R. 29 września 2008 roku na podstawie umowy na czas nieokreślony, która została zmieniona porozumieniem stron z dnia 1 czerwca 2009 roku, na mocy którego pracodawcą zatrudnionej powódki na stanowisku (...) D. (...) został C. Siedziba w W.,

Powódka roku A. G. została zatrudniona w pozwanym Hipermarkecie C. R. w dniu 29 października 2009 roku na stanowisku pracownika sklepu (...) w dziale stacja benzynowa.

W dniu 2 kwietnia 2013 roku powódka A. G. otrzymała rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych stwierdzonego w dniu 2 kwietnia 2013 roku polegającym na zleceniu podległym pracownikom D. stacja Paliw między innymi w dniu 13 lutego 2013 roku powódce A. G. wystawienie bezpodstawnej faktury na zakup paliwa ON na firmę Gospodarstwo Rolne (...), B. ul. (...)(...) Ż., na podstawie paragonów na kwotę 3 x 100 złotych pozostawionych przez innych klientów tankujących na stacji paliw.

W dniu 2 kwietnia 2013 roku powódka A. S. otrzymała rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych stwierdzonego w dniu 2 kwietnia 2013 roku polegającym na bezpodstawnym wystawieniu w dniu 13 lutego 2013 roku faktury na zakup paliwa ON na firmę Gospodarstwo Rolne (...), B. ul. (...) (...) Ż., na podstawie paragonów na kute 3 x 100 złotych pozostawionych przez innych klientów tankujących na stacji paliw.

Powódka A. S. jako przełożona wszystkich pracujących przy obsłudze kas wydała nieformalne zalecenie wykonującym swe obowiązki w kasie stacji paliw, aby odkładały pozostawione przez klientów paragony na biurku. W lutym 2013 menadżer ochrony R. T. (1) podczas przyjęcia paliwa i nieobecności kasjerki znalazł pod aparatem telefonicznym kilka paragonów za zakupiony olej napędowy na podobne kwoty około 100 złotych. O tym fakcie R. T. zawiadomił dyrektora hipermarketu, który zlecił przeprowadzenie postępowania wyjaśniającego i sprawdzenie wystawianych faktur na zakup oleju napędowego. Dyrektor polecił odłożenie znalezionych paragonów w kasie stacji paliw i monitorowanie co się z nimi stanie.

Po sprawdzeniu dokumentów księgowych ujawniono wiele faktur wystawionych na rzecz firmy Gospodarstwo Rolne (...), B. ul. (...) (...) Ż. na podstawie paragonów wystawionych przez kilka kolejnych następujących po sobie dni, a także

w tym samym dniu tak jak wystawiona przez powódkę A. G. faktura z dnia 13 lutego 2013 roku na firmę (...) na podstawie paragonów znalezionych przez świadka R. T..

W dniu 2 kwietnia 2013 roku dyrektor pozwanego hipermarketu R. P. po powrocie z Komendy Powiatowej Policji w R., gdzie zapoznał się z wszystkimi zebranymi dokumentami przeprowadził rozmowy z powódkami oraz świadkiem A. P. oraz z powódkami i podjął decyzję o rozwiązaniu z nimi stosunku pracy bez wypowiedzenia.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, iż powództwa w zakresie obydwu zgłoszonych roszczeń były nieuzasadnione. Pełnomocnik obydwu powódek podnosił zarzut naruszenia przepisu art. 52 § 2 k.p. polegający na przekroczeniu przez pracodawców powódek miesięcznego terminu dokonania rozwiązania stosunku pracy bez wypowiedzenia liczonego od daty dowiedzenia się o przyczynach uzasadniających podjęcie takiej decyzji.

W ocenie Sądu Rejonowego w przedmiotowej sprawie ustalony stan faktyczny wskazywał, że istotnie w dniu 13 lutego 2013 roku świadek R. T. odnalazł po raz pierwszy odkładane paragony w kasie paliw. W ocenie Sądu nie był to jeszcze fakt pozwalający na ustalenie w jakim celu kasjerki odkładały te paragony i kto dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych. Dopiero prowadzone dalej postępowanie wyjaśniające doprowadziło do nie budzących wątpliwości ustaleń, iż paragony te służyły do wystawianych niezgodnie z prawem faktur na firmę Gospodarstwo Rolne (...), B. ul. (...) (...) Ż.. W trakcie postępowania Sąd Rejonowy ustalił okoliczności świadczące o tym, że praktyka odkładania paragonów pozostawionych przez klientów była wynikiem polecenia wydanego przez przełożoną kasjerek powódkę A. S.. Proceder odkładania paragonów potwierdził w swoich zeznaniach świadek: A. P., R. S. i D. B. i R. T.. Z treści tych zeznań wynikało, w ocenie Sądu Rejonowego jednoznacznie, że odkładanie pozostawionych przez klientów paragonów odbywało się na polecenie powódki A. S.. W ocenie Sądu Rejonowego brak było jakiegokolwiek podstaw aby odmówić tym zeznaniom cech wiarygodności.

W sprawie nie budził wątpliwości Sądu Rejonowego również fakt, iż powódka A. G. wystawiła fakturę na firmę Gospodarstwo Rolne (...), B. ul. (...) (...) Ż. na podstawie paragonów znalezionych w dniu 13 lutego 2013 roku.

W ocenie Sądu Rejonowego w niniejszej sprawie pozwany pracodawca uzyskał wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia w sposób nie budzący wątpliwości dopiero w dniu 2 kwietnia 2013 roku po zapoznaniu się materiałem dowodowym zebrany w sprawie wystawiania bezpodstawnych faktur w Komendzie Powiatowej Policji w R. i po wysłuchaniu świadków w tym dniu.

W tej sytuacji zdaniem Sądu Rejonowego nie był trafny zarzut strony powodowej wskazujący, że pozwani pracodawcy dopuścili się naruszenia przepisu art. 52 § 2 k.p.

Okoliczności faktyczne bezspornie ustalone w sprawie prowadziły do jednoznacznego wniosku, iż zachowanie powódek polegające na wystawianiu faktur osobom do tego nieuprawnionym na podstawie odkładanych przez kasjerki paragonów pozostawionych przez klientów stacji paliw stanowiło ciężkie naruszenie ich podstawowych obowiązków pracowniczych w rozumieniu przepisu art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Mając na uwadze powyższe ustalenia faktyczne oraz ocenę zebranych dowodów Sąd Rejonowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości pełnomocnik powódki A. S. oraz A. G., zarzucając mu naruszenie:

1. przepisów prawa materialnego, a mianowicie przepisu art. 52 § 2 k.p. polegające na błędnym uznaniu, że pozwany rozwiązał umowę o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika z zachowaniem przewidzianego w tym przepisie trybu tj. w ciągu 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy,
2. przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie przepisów:

- art. 328 § 2 k.p.c. polegające na dokonaniu w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku ustaleń niepełnych, sprzecznych zarówno ze sobą, jak również ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym — a skutkujących oddaleniem powództwa w całości i niedostatecznym wykazaniu w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przyczyn takiego rozstrzygnięcia,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zaś poprzez ocenę niekompletną, wybiórczą i nie wszechstronną co przejawiało się w uznaniu przez Sąd Rejonowy w Radomsku, iż:

- postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny potwierdziło, że powódki wystawiały faktury osobom do tego nieuprawnionym na podstawie odkładanych przez kasjerki paragonów na stacji paliw,
- postępowanie dowodowe w sposób jednoznaczny potwierdziło, że pozwany hipermarket uzyskał wiadomości o okolicznościach uzasadniających rozwiązanie umowy o pracę trybie art. 52 k.p. dopiero w dniu 2 kwietnia 2013 roku,

Wskazując na powyższe wnosił o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości, uzgodnienie powództwa i zasądzenie od pozwanego na rzecz powódek zwrotu kosztów postępowania za obydwie instancje według norm przepisanych.

Pełnomocnik pozwanego w dwóch odpowiedziach na apelację wnosił o ich oddalenie oraz o zasądzenie od powódek na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych z uwzględnieniem postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych dodatkowo ustalił:

Wynagrodzenie miesięczne A. G. otrzymywane od pozwanego wyliczone jak do ekwiwalentu za urlop wynosiło 1480,58zł.

(dowód: zaświadczenie z dnia 24 kwietnia 2013r. – akta osobowe)

Wynagrodzenie miesięczne A. S. otrzymywane od pozwanego wyliczone jak do ekwiwalentu za urlop wynosiło 2285,51zł.

(dowód: zaświadczenie z dnia 16 kwietnia 2013r. – akta osobowe)

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył co następuje:

Apelacje zasługują na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które po ich uzupełnieniu, są wystarczające dla potrzeb rozpoznania apelacji, nie mniej wyciągnął z nich błędne wnioski końcowe, czym naruszył art. 233§ 1 k.p.c., art. 328§2 k.p.c. oraz art. 52 § 1 i 2 k.p.

Należy przypomnieć, że art. 52§1 k.p., statuuje enumeratywny katalog przyczyn uprawniających pracodawcę do rozwiązania z pracownikiem stosunku pracy, a raz wskazana przyczyna rozwiązania umowy o pracę nie może być już później modyfikowana.

W przedmiotowej sprawie pracodawca jako okoliczność uzasadniającą rozwiązanie umów o pracę z powódkami wskazał ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych, które w przypadku:

- A. S. polegały na zleceniu podległym pracownikom działu stacji paliw m.in. w dniu 13 lutego 2013r. wystawienie bezpodstawnej faktury na zakup paliwa ON na firmę Gospodarstwo Rolne (...) na podstawie trzech paragonów na kwotę 100zł. każdy pozostawionych przez innych klientów tankujących na stacji, co doprowadziło do utraty przez pracodawcę zaufania do jej osoby .

- A. G. polegały na bezpodstawnym wystawieniu faktury na zakup paliwa ON na firmę Gospodarstwo Rolne (...) na podstawie trzech paragonów na kwotę 100zł. każdy pozostawionych przez innych klientów tankujących na stacji, co doprowadziło do utraty przez pracodawcę zaufania do jej osoby .

Przeprowadzone przed Sądem Rejonowym postępowanie dowodowe wykazało, że A. S. zlecała swoim podwładnym pracownikom- kasjerkom odkładanie nieodebranych przez klientów stacji paliw paragonów na zakup oleju napędowego. Potwierdzili to świadkowie: A. P. (2), R. S. (2) oraz D. B. (2), które zeznały, że odkładały takie paragony na polecenie przełożonej A. S., mimo że zgodnie z obowiązującą u pracodawcy procedurą powinny je wyrzucić do kosza. Jednocześnie żaden ze świadków nie miał wiedzy co dalej działo się z odłożonymi przez nie paragonami. Dodatkowo zeznali, że A. S. nigdy nie zlecała im wystawiania faktur na podstawie odłożonych uprzednio paragonów. Również powódka A. G., która przyznała się do wystawienia faktury z dnia 13 lutego 2013r. opiewającej na trzy paragony po 100zł., zaprzeczyła, aby ktokolwiek zlecał jej wystawienie tej, czy też innych faktur na rzecz pana S. M.. Świadek U. T. zeznała, że A. S. miała zawsze dużo paragonów i na ich podstawie były wystawiane faktury na jej wujka z Ż.. Nie dysponowała jednak wiedzą, czy faktury były wystawiane na rzeczywiście zakupione przez rzekomego wujka A. S. paliwo, czy też na podstawie paragonów pochodzących od innych klientów. Z kolei S. M. zaprzeczył, aby był dla A. S. wujkiem, czy też inną rodziną oraz aby łączyły go z nią jakieś stosunki osobiste. Nie znał osobiście także A. G.. Także powódki nie znały osobiście S. M.. S. M. zeznał, że był częstym klientem stacji paliw należącej do pozwanego i kupował tam z racji prowadzonego gospodarstwa rolnego duże ilości oleju napędowego do swoich samochodów oraz maszyn rolniczych (traktorów i kombajnu), a na zakupione paliwo miał wystawiane faktury. Zdarzało się także tak, że faktury VAT były wystawiane na jego rzecz na podstawie wcześniej odebranych przez niego lub jego rodzinę (żonę i brata) paragonów. Zaprzeczył jednak, aby były na niego wystawiane faktury za paliwo, którego nie zakupił.

Z materiału dowodowego wynika zatem li tylko, że powódka A. S. zlecała swoim podwładnym odkładanie nie odebranych przez klientów paragonów na zakup oleju napędowego, które zgodnie z obowiązującą u pozwanego procedurą winny ulec zniszczeniu. Nie wynika natomiast, aby zlecała podległym pracownikom działu stacji paliw m.in. w dniu 13 lutego 2013r. wystawienie bezpodstawnej faktury na zakup paliwa ON na firmę Gospodarstwo Rolne (...), co zostało wskazane jako przyczyna rozwiązania umowy o pracę. Przyczyna wskazana w piśmie rozwiązującym umowę o pracę z A. S. okazała się zatem nieprawdziwa. Również Sąd Rejonowy nie ustalił, aby A. S. zleciła wystawienie i to bezpodstawnej faktury z dnia 13 lutego 2013r. A. G.. Brak zatem było podstaw do przyjęcia istnienia wskazanej w piśmie przyczyny uzasadniającej rozwiązanie z powódką A. S. umowy o pracę. Nawet na obecnym etapie postępowania powyższy zarzut nie został potwierdzony, gdyż jak wynika z oświadczenia pełnomocnika strony pozwanej postępowanie karne skarbowe toczące się w przedmiotowej sprawie do chwili obecnej nie zostało zakończone. Zlecenie podwładnym pracownikom odkładania nieodebranych przez klientów paragonów przez A. S. niewątpliwie było naruszeniem obowiązków pracowniczych, gdyż paragony te powinny ulec zniszczeniu. Nie mniej nie można tego przewinienia uznać za naruszenie podstawowych obowiązków pracowniczych i to o charakterze ciężkim. Niewątpliwie pracodawca mógł w wyniku takiego postępowania utracić do A. S. zaufanie, co wskazuje również jako przyczynę rozwiązania umowy o pracę. Utrata zaufania do pracownika z powodu zlecenia odkładania nieodebranych paragonów nie jest jednak wystarczającą przyczyną do rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia.

W stosunku do A. G. natomiast pozwany wykazał, że w dniu 13 lutego 2013r. wystawiła fakturę na kwotę 300zł. na podstawie trzech paragonów z 13 lutego 2013r. opiewających na kwoty po 100zł. na rzecz S. M.. Pozwany nie udowodnił jednak, że paragony, na podstawie których A. G. wystawiła zakwestionowaną fakturę nie należały do S. M.. A tylko takie ustalenia dałyby asumpt do przypisania powódce A. G. bezpodstawności wystawienia faktury. Brak potwierdzenia bezpodstawności wystawienia faktury na rzecz S. M. przez A. G. uniemożliwia przypisania jej ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych, jak to przyjął Sąd Rejonowy.

Nie należy bowiem zapominać, że zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 52 k.p. jako nadzwyczajny sposób rozwiązania stosunku pracy, powinno być stosowane przez pracodawcę wyjątkowo i z ostrożnością. Musi ono być uzasadnione szczególnymi okolicznościami, które w zakresie winy pracownika polegają na jego złej woli lub rażącym niedbalstwie (np. wyroki SN z: 22 września 1976 r., I PRN 62/76, OSNCP 1977 Nr 4, poz. 81; 2 czerwca 1997 r., I PKN 193/97, OSNP 1990 nr 9, poz. 269; 21 września 2005 r., II PK 305/04, niepubl.; 14 listopada 2012 r., I PK 117/12, LEX nr 1308036, wyroku z dnia 16 lipca 2013r. w sprawie II PK 337/12). Jednocześnie sama bezprawność zachowania pracownika nie wystarcza do przypisania naruszeniu obowiązku pracowniczego charakteru ciężkiego, do którego niezbędny jest znaczny stopień nasilenia złej woli pracownika w postaci winy umyślnej lub rażącego niedbalstwa (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2013 r. w sprawie II PK 174/12).

Dodatkowo należy podnieść, że stosownie do treści 52 § 2 k.p. rozwiązanie umowy o pracę bez wypowiedzenia z winy pracownika nie może nastąpić po upływie 1 miesiąca od uzyskania przez pracodawcę wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że bieg miesięcznego terminu określonego w art. 52 k.p. rozpoczyna się od chwili, w której pracodawca, przez którego należy rozumieć osobę lub organ kompetentny do podejmowania względem pracownika czynności z zakresu prawa pracy, uzyskał w dostatecznym stopniu wiarygodne informacje uzasadniające jego przekonanie, że pracownik dopuścił się czynu nagannego w stopniu usprawiedliwiającym niezwłoczne rozwiązanie umowy o pracę (por. wyroki: z dnia 20 sierpnia 2008 r., I PK 32/08, Monitor Prawa Pracy 2009 nr 2, s. 91-93 i szeroko powołane w nim orzecznictwo; z dnia 24 lipca 2009 r., I PK 44/09; z dnia 6 listopada 2009 r., III PK 43/09, OSNP 2011 nr 11-12, poz. 149).

Tymczasem bezspornym w sprawie jest, że pracodawca dowiedział się o praktyce odkładania nieodebranych przez klientów stacji paliw paragonów na zakup oleju napędowego w lutym 2013r. od pracownika R. T. (1). To wówczas bowiem R. T. (1) znalazł odłożone paragony i zawiadomił o tym dyrektora R. P.. Okoliczność tą przyznał R. P.. Wówczas też dyrektor przesłuchał D. B. (2), która przyznała, że odkładała paragony na polecenie A. S.. Co więcej R. P. zeznał, że znalezione paragony zostały powielone na ksero i odłożone w to samo miejsce, żeby zobaczyć co się dalej będzie z nimi działo. Obserwacja wykazała, że na podstawie znalezionych przez R. T. (1) paragonów jeszcze tego samego dnia tj. w dniu 13 lutego 2013r. A. G. wystawiła fakturę na rzecz S. M.. A zatem w dniu 13 lutego 2013r. pracodawca dyrektor R. P. dowiedział, że na podstawie pozostawionych przez klientów paragonów, które były odkładane na polecenie A. S., jak zeznała D. B. (2), została wystawiona faktura na zakup paliwa. Od tego momentu, aż do dnia 2 kwietnia 2013r. pracodawca nie dowiedział się niczego więcej na temat przedmiotowej sprawy. Nie wykazał też, aby prowadził w tym czasie jakiegokolwiek postępowanie wyjaśniające. To prawda, że w dniu 2 kwietnia 2013r. pracodawca przesłuchał powódki oraz pozostałe pracownice, ale nic nie stało na przeszkodzie, aby czynności te przeprowadził w terminie 1 miesiąca od zdarzenia. Przygotowywanie faktur na zakup paliwa wystawionych na rzecz S. M. przez pracowników pozwanego było przeprowadzane, nie w ramach postępowania wyjaśniającego, ale na zlecenie Urzędu Skarbowego w R. na potrzeby prowadzonego tam postępowania karnego skarbowego (pismo z dnia 10 kwietnia 2013r. – k. 75 akt). Z kolei działania Komendy Powiatowej Policji w R. w tej sprawie – jak wynika z pisma tego organu z dnia 10 kwietnia 2013r. k. 73 akt - ograniczyły się do przekazania zawiadomienia dyrektora R. P. w sprawie wyłudzenia nienależnego podatku VAT do Urzędu Skarbowego w R., jako organu właściwego do jego prowadzenia. A zatem dyrektor R. P. nie mógł w dniu 2 kwietnia 2013r. zapoznać się z materiałami z postępowania toczącego się na Komendzie Powiatowej Policji w R., gdyż takowe w przedmiotowej sprawie nie było prowadzone. Wizyta pracodawcy w KPP w R. w dniu 2 kwietnia 2013r. nie mogła zatem – jak podnosi – dostarczyć nowych dowodów potwierdzających ciężkie naruszenie obowiązków pracowniczych przez powódki. Jedynym bowiem dokumentem, którym dysponowała KPP w R. było zawiadomienie złożone przez pozwanego o możliwości popełnienia przestępstwa skarbowego.

W dniu 13 lutego 2013r. pracodawca uzyskał wiadomość o wystawieniu przez A. G. faktury na podstawie pozostawionych przez klientów paragonów, które były odkładane na polecenie A. S.. Tym samym od tej daty rozpoczął bieg 1 miesięczny termin na rozwiązanie z powódkami umowy o pracę wynikający z art. 52 § 2 k.p. Termin ten upłynął

zatem z dniem 13 marca 2013r. Rozwiązanie umów o pracę zostało wręczone powódkom już po upływie tego terminu w dniu 2 kwietnia 2013r.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uznał rozwiązanie umowy o pracę z powódkami bez wypowiedzenia za niezgodne z prawem. Zostało ono bowiem dokonane pomimo braku ustawowej przyczyny wymienionej w art. 52 k.p. oraz z przekroczeniem 1-miesięcznego terminu na rozwiązanie umowy w takim trybie.

Z tych też względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 56§1 k.p. w zw. z art. 58 k.p. zasądził na rzecz każdej z powódek od pracodawcy odszkodowanie w wysokości jej trzymiesięcznego wynagrodzenia.

Sąd Okręgowy jednocześnie pragnie wyjaśnić, że pracodawcą powódki A. S. jako menadżera jest (...) Spółka z o.o. w W., natomiast powódki A. G. jako pracownika sklepu - hipermarket C. R. (...) Wynika to z regulaminu organizacyjnego pozwanej Spółki. C. Siedziba – wbrew odmiennemu stanowisku pozwanego - jako podmiot nie wyodrębniony organizacyjnie ani majątkowo od (...) Spółka z o.o., nie stanowi odrębnej od Spółki macierzystej jednostki organizacyjnej, a co za tym idzie nie ma statusu pracodawcy w rozumieniu art. 3 k.p. Siedziba C. Siedziby jest jednocześnie siedzibą macierzystej Spółki. C. Siedziba nie prowadzi odrębnej od macierzystej Spółki działalności finansowej. C. Siedziba jest zatem podmiotem tożsamym z (...) Spółka z o.o. Tożsamy wniosek wypływa z analizy regulaminu organizacyjnego pracodawców działających w ramach (...) Spółka z o.o.. Status pracodawcy zgodnie z pkt 1 i 2 regulaminu w pozwanej Spółce posiadają tylko i wyłącznie odrębne jednostki organizacyjne, którymi są sklepy prowadzące działalność handlową. Natomiast C. Siedziba nie jest odrębną jednostką organizacyjną, a jest jednostką nadzorującą. Nie posiada zatem statusu odrębnego od pozwanej Spółki pracodawcy. Wprawdzie C. Siedziba posiada zdolność zatrudniania wyższej kadry pracowniczej (menadżerów), ale uprawnienie to zostało scedowane na jednostkę nadzorującą przez (...) Spółkę z o.o. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, co nie wystarcza do uznania tego podmiotu za pracodawcę. Zatrudnianie pracowników przez C. Siedziba na podstawie udzielonego przez pozwaną Spółkę pełnomocnictwa, oznacza że pracodawcą dla tak zatrudnionych pracowników jest (...) Spółka z o.o. Reasumując w pozwanej Spółce pracodawcą jest sama Spółka dla wyższej kadry pracowniczej (menadżerów), a dla niższej kadry pracowniczej odrębne jednostki organizacyjne- sklepy. Dlatego też pracodawcą A. G. jest hipermarketem C. R.(...) Hipermarket jest wyodrębnioną w strukturze organizacyjnej pozwanej Spółki jednostką organizacyjno-majątkową. Ma swój odrębny majątek (sklep) oraz odrębną organizację i kadre zarządzającą, co pozwala go uznać za pracodawcę w rozumieniu art. 3 k.p..

Sąd Okręgowy z urzędu na podstawie art. 350 k.p.c. sprostował oczywistą omyłkę w komparycji wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 12 listopada 2013r.m w sprawie IVP 75/13 poprzez wpisanie dodatkowo jako pozwanego (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. Należy bowiem zauważyć, że powództwa w niniejszej sprawie zostały wytoczone przeciwko pozwanemu (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.. W toku sprawy Sąd Rejonowy na wniosek pozwanego dodatkowo wezwał do udziału w sprawie w charakterze pozwanego C. Siedziba w W. i C. R. (...) Jednocześnie strona powodowa nie cofnęła powództwa przeciwko pozwanej (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, co oznacza że ten podmiot cały czas ma status strony pozwanej w sprawie.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.